

lige med hele den Vægt, som en lang Tradition havde givet ham. At der blev dannet en ny Finantsminister for Kongeriget, var Noget, som ikke strax kunde ytre sin Virkning i fuldt Omfang, men hvis Følger lidt efter lidt maatte udvikle sig, og det, som jeg dengang frygtede for, var, at disse Følger kunde blive saa trykkelige, at de vilde blive generende for den finantsielle Administration. Det vil ikke være gaaet ud af Thingets Erindring, at der fandt et andet Forhold Sted i de første Aar, efterat denne Forandring var indført. Det vil være bekendt, at den daværende Finantsminister forbeholdt sig hele Kasseforvaltningen, at han kun lidt efter lidt og, som det syntes, idetmindste for Udenforstaaende, kun modstræbende og ugerne gav efter for de billige Forordninger, der fremkom fra Rigsdagen om, at han ikke uden flere Bestemmelser kunde beholde Forvaltningen af de Penge, der tilhørte Kongeriget, uden derfor at aflægge Kongeriget noget Regnskab. Denne Strid holdt ved nogen Tid og endte med, at han erkjendte Vægten af de Grunde, Rigsdagen gjorde gjældende, og traf et Arrangement, ifølge hvilket der skulde udbrages visse Dele af Kassebeholdningen, som Rigsdagen ikke ansaae nødvendig til at bestride de finantsielle Forpligtelser, og henlægges i en Reservecfond, i en Fond for sig selv, der kom under Indenrigsministerens Bestyrelse. Men idet han gjorde det, betingede han sig dog, at han maatte beholde Aaret igjennem Kongerigets Penge under sin Forvaltning paa visse Betingelser, som, jeg gjentager det, i mine Dine vare billige, hensigtsmæssige og gode. Den Lov, som bestemte denne Ordning, blev imidlertid ikke vedtaget for bestandig, men kun for en begrændset Tid, først for 4 Aar, og hørte da op af sig selv. En ny Ordning maatte da træffes, og da vi for 2 Aar siden forlangte en Forandring af denne Lov for 4 Aar, saa fandt man det betænkeligt, og der var under den Debat, som derom fandt Sted, megen Dissens, om man overhovedet burde forny den hele Lov; man enedes dog til Slutningen om at forny den for 2 Aar. Smidlertid fremkom der saadanne Symptomer paa Uenighed om, hvilken der var den rette Maaade at ordne disse Forhold paa, at det var at forudsæe, at naar de

2 Aar vare forløbne, kunde man let komme til saadanne forandrede Bestemmelser herom, som kunde føre til, at den hele Kasseforvaltning kom til at glide ud fra Finantsministerens Haand. Der er idetmindste en ikke ganske fjern Mulighed for, at det kunde ske, og jeg er overbevist om, at det erede Medlem vil have en levende Følelse af, hvilke Ulemper det vilde føre til, saasnart Forvaltningen af Aarets løbende Kassebeholdning saaledes kom til at glide ud af Finantsministerens Haand. Det vil altsaa sees, at der allerede i denne Retning af Kasseforvaltningen er en temmelig nær Mulighed for, at et Forhold kunde indtræde, som vilde være overmaade uheldigt.

I nær Forbindelse hermed staaer et andet Forhold, der ogsaa er berørt af den sidste erede Taler; det er Forvaltningen af Kongerigets Reservecfond. Der blev dengang som Folge af Forhandlingen, der fandt Sted mellem den daværende Finantsminister og Udenrigsminister, og med Rigsdagens Samtykke dannet en særegen Reservecfond for Kongeriget. Nu har jeg forstaaet denne det erede Medlems Foranstaltning saaledes, at denne Reservecfond, som vel blev bestyret af Indenrigsministeriet, dog ikke fra Begyndelsen af blev bestyret uden en vis Medvirking af Finantsministeren. Det er ganske vist, at fra Begyndelsen af havde Finantsministeren en ingenlunde ubetydelig Indflydelse paa, hvorledes denne Reservecfond blev bestyret, hvorledes de Penge bleve anbragte, som dertil skulde henføres, og hvilke Omsetninger der dermed fandt Sted. Af de samme Grunde, jeg nylig omtalte, lod det sig gjøre fra Begyndelsen af, og jeg tvivler ikke om, at det var overordentligt heldigt og godt, at det skete saaledes; men det vil let sees, at alt som dette Forhold har udviklet sig, har dette ikke kunnet vedligeholdes. Den Minister, som skulde bestyre Reservecfonden og som skulde være ansvarlig for sin Bestyrelse deraf, maatte gjøre sin Indflydelse med Hensyn til Fondens Bestyrelse fuldt gjældende, og Finantsministerens Betydning ligeoverfor ham maatte mere og mere indskrænke sig til, at han kunde gjøre en eller anden Forestilling, hvis Betydning dog altid maatte blive meget relativ. Det vil altsaa sees, at dette for Statens Finantser over-